

metge amb les diverses entitats que tenen establerts serveis mèdics.

VI. Veuríem amb satisfacció que en aquestes mateixes planes s'obris una informació pública entre els companys i altres persones co-

neixedores del tema, que servís per a orientar les resolucions definitives del problema, que harmonitzessin tots els interessos.

G. MAS PUIG

De col·laboració

De quotes de «conducta»

DIGUEM abans que tot que el metge és un obrer tota la activitat professional del qual és esmerçada en servei del malalt, com també (i no pas de retop, sinó ben dretament de tota la Societat) i que, en tant sigui eficient i hanrada aquella activitat seva, el fa mereixedor d'una remuneració suficient per abastar totes les seves necessitats.

En tant pertany a una classe, el metge no pot rebaixar el seu treball, sense que sigui en perjudici de la mateixa. Indiscutiblement pot, però, concertar aquella seva activitat i conseqüent remuneració, mentre una i altra siguin regulades per condicions equitatives per al client, per al metge i, també, per a la classe, a la qual en certa manera es deu.

D'aquell concertament, en resulta el que s'anomena *conducta*, la qual pecaria d'immoral, bon punt que fos excessivament onerosa i opressora per a l'aconductat o en quan sigui abusivament migrada i depriment per al metge o també si resultés obertament en perjudici, maldament fos només que moral, de la professional col·lectivitat.

Per tot el que té de lliure i és, demés, la genuïna representació de tots, al Sindicat, (al qui hem de reconèixer la suprema autoritat en els nostres afers professionals) pertoca el vetllar per a que cap d'aquells interessos ofegui l'altre ja que molt bé poden dignament harmonitzar-se.

* * *

Si fem ara a la bestreta la expressa salveta que tot el que direm res té a veure amb el pobre indigent i (llevant-nos l'hàbit sacerdotal amb què el client, i pel seu profit, vol estrafal·larment vestir-nos,) venim a raure en que la *conducta* és un contracte d'assegurança,

ens trobarem situats en un pla o terreny de disquisició força apropòsit i ni de poc ni de molt en pugna amb la més puritana moral.

Bo serà, però, a fi de no deixar lloc a possibles equívocs que podrien, trasbalçant-se, desviar-nos la qüestió, que primerament, concretament ben bé la definició del que entenem per *conducta* de la que direm que «Es una assegurança de determinats serveis mèdics, per la qual, mitjançant una convinguda compensació monetària, el facultatiu s'obliga en certes condicions a visitar al client i la seva família.»

Hem dit determinats serveis mèdics, perquè precisament ningú a l'aconductat se compromet a prestar-ne de tota classe, ja que, encara que volgués, hom no podria pas dispensar-los (especialitats diverses, altes intervencions, etc.) i perquè, tot i podent, per la sola *conducta* tampoc no s'hi obliga (veneri, parts, etc.), sinó que, com de sempre s'és fet, se n'exclouen. Hem dit, també, en certes condicions, ja que un servei, amb tot i entendre's inclòs en la *conducta*, cas d'haver-se de dispensar en segons quines circumstàncies (de nit o a llunyania del domicili de l'aconductat, etc.) passarà a ésser com els exclosos, servei extraordinari, de la raó i justícia dels quals ja parlarem un altre dia.

Com fàcilment se comprèn, el metge aconductador es l'assegurador d'aquells serveis mèdics a dispensar a la família i propi client assegurat, i tot això, com s'ha dit, precisament mitjançant unes pessetes.

Ara bé, en puritana veritat pot dir-se que la *conducta* és un contracte d'assegurança, de malaltia, si es vol amb finalitat essencialment i exclusivament econòmica, tant si es mira de banda del metge qui així s'assegura un sou fixe, com si es mira de banda del client, qui, amb